

Εχθρός η Φίλος; « Μη κλαίε» (Λουκ. ζ´13)

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

«Μη κλαίε»

Πόνος βαθύς αυλακώνει την ψυχή της χήρας μάνας της Ναΐν. Στον πόνο της χηρείας προστίθεται ο πόνος του απροσδόκητου θανάτου του μονάκριβου παιδιού της. Η καρδιά της σπαράσσεται, τα στήθη αναταράσσονται από τα αναφιλητά και τα μάτια γίνονται βρύσες που ασταμάτητα ποτίζουν το έδαφος με το αλμυρό του πόνου υγρό.

Κόσμος πολύς ακολουθεί την πένθιμη πομπή, την οποία σταματά ξαφνικά στη μέση του δρόμου ο αρχηγός μιας άλλης συνοδείας που τώρα εισέρχεται στην πόλη. Ο πόνος της μάνας συγκινεί την παναγία ψυχή του Κυρίου μας, ο οποίος με

συμπάθεια, γεμάτη θεία μεγαλοπρέπεια της απευθύνει δυό λέξεις: «μη κλαίε». Και στη συνέχεια προστάζει τον νεκρό με λόγια, που ανα τρέπουν τους φυσικούς νόμους και δημιουργούν θαύμα. Τα δάκρυα του πόνου μετατρέπονται σε δάκρυα χαράς. Όμως το ερώτημα μένει και βασανίζει τις ανθρώπινες καρδιές: Γιατί το σος πο νος στη ζωή; Γιατί τόσα βάσανα, τόσες θλίψεις, τόσα δάκρυα; Γιατί ο Δημιουργός, που φύτεψε στα στήθη μας τον πόθο της χαράς και της ζωής μας στέλλει τον πόνο;

«Μη κλαίε»

Στα ερωτήματα αυτά, αδελφοί μου, μόνο η Ορθόδοξη χριστιανική πίστη μας μπορεί να δώσει έγκυρη και υπεύθυνη απάντηση. Εκεί που οι χωρίς πίστη άνθρωποι βλέπουν αινίγματα και σκοτάδια αδιαπέραστα η χριστιανική μας πίστη σκορπίζει φώτα παρηγορίας και ελπίδας. Μας λέει ότι υπάρχει πόνος, διότι ακριβώς ο Θεός είναι αγάπη. Επειδή είναι φιλόανθρωπος ο Θεός και θέλει εμείς τα πλάσματα της αγάπης Του να ζούμε αιώνια ευτυχισμένοι, γι' αυτό και επιτρέπει να πονάμε. Οποσδήποτε η απάντηση αυτή ηχεί παράξενα στα αυτιά μας, ίσως και μας προκαλεί κάποια αντίδραση. Θα την κατανοήσουμε όμως και θα αναπαυθεί ο λογισμός μας, όταν αναζητήσουμε την πρώτη πηγή, την αιτία του πόνου. Πηγή του πόνου, αδελφοί μου, δεν είναι ο Θεός. Ο Θεός όλα τα έργα του τα έκαμε «καλά λίαν», πάρα πολύ όμορφα, τέλεια. Πηγή, αιτία και μητέρα του πόνου είναι η αμαρτία μας. Η αποστασία και ανταντία μας εναντίον του Βασιλέως Θεού. Πιο απλά, πηγή και αιτία του πόνου είναι ο εγωϊσμός μας. Διότι στην ουσία της αυτό είναι η αμαρτία. Είναι εγωϊσμός νοσηρός, είναι μια διάστροφη στροφή προς το εγώ μας. Είναι θεοποίηση του φτωχού και αδύναμου και ανεπαρκούς εαυτού μας. Εκείνος που αμαρτάνει, ζει με την ψευδαίσθηση, ότι μόνος του με οδηγό το λογικό του και με μέσον την δύναμή του θα χτίσει το οικοδόμημα της ευτυχίας του. Ο αμαρτωλός άνθρωπος που επιμένει στην αμαρτία του, είναι κυριευμένος από το φρόνημα ότι μόνος του τα μπορεί όλα και ότι ο Θεός δεν του χρειάζεται στη ζωή του. Ο με ταπτωτικός αμαρτωλός άνθρωπος ουσιαστικά αρνείται τον Θεό και θεοποιεί τον εαυτό του και τις δυνάμεις του. Ζει χωρίς Θεό.

Αυτή είναι η ουσία της αμαρτίας. Αλλά ο χωρισμός από τον Θεό, ο οποίος είναι η όντως ζωή, είναι θάνατος. Θάνατος ζωντανός, που γίνεται συνέχεια αισθητός στη συνείδηση και την καρδιά του αμαρτωλού. Και όταν αυτός ο χωρισμός από τον Θεό οριστικοποιηθεί, τότε ο θάνατος γίνεται αθάνατος, δηλαδή γίνεται κόλαση αιώνια.

Ο Θεός μας, όμως είπαμε, είναι αγαθός, είναι αυτή η Αγάπη και δεν θέλει τον άνθρωπο νεκρό και κολασμένο. Δεν τον θέλει χωρισμένο από το φως και την χάρη

Του, την χαρά και τη ζωή του Δημιουργού του. Και με την θαυμαστή σοφία του του στέλλει δάσκαλο και οδηγό και παιδαγωγό τον πόνο. Όπως ένας φρόνιμος και συνετός πατέρας ο οποίος θέλει να παιδαγωγήσει σωστά τα παιδιά του, να τα βοηθήσει να δημιουργήσουν καλό χαρακτήρα, άρτια και ολοκληρωμένη προσωπικότητα, να τα προστατεύσει από κακές συναναστροφές και να τα απαλλάξει από συνήθειες άσχημες και ταπεινωτικές, συνήθειες και εκδηλώσεις που προσβάλλουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, δεν διστάζει να χρησιμοποιήσει ακόμη και την τιμωρία, όταν το κρίνει αναγκαίο, έτσι και ο επουράνιος Πατέρας, προκειμένου να μας βοηθήσει να επιτύχουμε την σωτηρία της ψυχής μας, όταν το κρίνει απαραίτητο, χρησιμοποιεί ανάμεσα στα άλλα παιδαγωγικά μέσα και τον πόνο.

Ο πόνος δηλαδή, για όσους δεν έφθασαν σε κατάσταση σκλήρυνσης και πώρωσης πνευματικής, δεν είναι κατάρρα, ούτε είναι έκφραση της οργής ή της εκδίκησης του Θεού προς τον άνθρωπο. Ο πόνος είναι ουσιαστική ευεργεσία, διότι μας ομιλεί με τρόπο εύγλωττο και παραστατικό για τη φτώχεια και την αδυναμία μας. Ο πόνος με τη βροντερή και συγκλονιστική φωνή του μας φωνάζει: Μην εμπιστεύεστε τον εαυτό σας. Μην στηρίζεστε στον εαυτό σας. Μην απομακρύνεστε από τον Θεό σας. Επιστρέψτε κοντά του. Ζητείστε την προστασία του, χορτάστετε την πείνα σας με το δικό Του ψωμί. Σβήσετε τη δίψα σας με το δικό του ζωντανό νερό.

Πόσοι άνθρωποι ομολογούν ότι οδηγήθησαν στην πίστη διότι υπέφεραν; Πόσοι ομολογούν: «η αρρώστια με έσωσε», «ο πόνος μου άνοιξε τα μάτια και εγνώρισα τον Θεό». Και γενικά, όσοι ακούσουμε τη φωνή του πόνου και οδηγηθούμε σε μετάνοια, λέμε μαζί με τον προφήτη Ησαΐα: «Κύριε, πάνω στη θλίψη σε θυμήθηκα. Κύριε, με τη θλίψη, η οποία τελικά αποδεικνύεται μικρή, μας παιδαγώγησες» (Ησ. κστ'16). Είναι μαρτυρημένο από την ιστορία ότι οι πόνοι, οι θλίψεις και τα βάσανα δεν βοηθούν μόνο μεμονωμένα άτομα και μία μία τις πονεμένες ψυχές να μετανοήσουν, να επανέλθουν στο δρόμο του Θεού, αλλά και έθνη ολόκληρα, όπως τον Ισραήλ στα χρόνια της Π. Διαθήκης, όπως το έθνος το ελληνικό στα τετρακόσια χρόνια σκλαβιάς και αργότερα με τους πολέμους και τις καταστροφές. Μέσα από τον πόνο της σκλαβιάς, της φτώχειας και των βασάνων ο λαός στράφηκε στον ξεχασμένο Θεό, την Παναγία και τους Αγίους, και η μετάνοια έλκυσε τη χάρη του Θεού και επιτέλεσε θαύματα.

Θα πείτε ίσως: καλά να πονέσουν οι άνθρωποι που είναι μακριά από τον Θεό και να βοηθηθούν να μετανοήσουν. Οι άνθρωποι του Θεού όμως, γιατί να πονούν και να υποφέρουν; Άνθρωποι που όχι μόνο δεν αδίκησαν και δεν έβλαψαν τον

συνάνθρωπό τους, αλλά αντίθετα ζουν με α κρίβεια το θέλημα του Θεού, γιατί να πο νουν;

Πρώτον, αγαπητοί, αν εξετάσουμε αντικει μενικά τα πράγματα θα δούμε ότι δεν υπάρχει άνθρωπος, όσο κι αν είναι ενάρετος και ευσεβής, ο οποίος να είναι εξ ολοκλήρου απαλλαγμένος α πο κάθε κηλίδα και μολυσμό αμαρτίας. Μας το ει πεν άλλωστε το Πανάγιο Πνεύμα με το στόμα του Μαθητού της αγάπης: «εάν είπωμεν ότι α μαρτίαν ουκ έχο μεν, εαυτούς πλανώμεν και η α λήθεια ουκ έστιν εν ημίν» (Α΄Ιω. α΄8). Όλοι αν εξεραίτως οι άνθρω ποι έχουμε λάβει την εντολή από τον Κύριό μας Ιησούν Χριστόν να παρακα λούμε τον ουρά νιο Πατέρα λέγοντάς του: «άφες ημίν τα οφει λήματα ημών». Αυτό σημαίνει ότι ο λους τους αν θρώπους μπορεί ο πόνος να τους παιδαγωγεί και να τους οδηγεί σε ριζικότερη και βαθύτερη μετάνοια.

Ακόμη και στην περίπτωση του ενάρετου ανθρώπου, του ανθρώπου ο οποίος διατηρεί τον εαυτό του καθαρό από κάθε ρύπον αμαρτίας, α σπιλο και αμόλυντο, ο πόνος έχει να φέρει πολλά καλά. Στον άνθρωπο αυτό ο πόνος παίζει το ρόλο του εμβολίου. Το εμβόλιο δεν θεραπεύει την α σθένεια. Το εμβόλιο προλαμβάνει την ασθέ νεια. Αναγκάζει τον οργανισμό να δημιουργήσει αντι σώματα, με τα οποία σε δεδομένη στιγμή θα α μυνθεί κατά των μικροβίων. Το εμβόλιο βοηθεί τον οργανισμό να εξοπλισθεί και να θωρα κισθεί. Με τον ίδιο τρόπο και ο πόνος έρχεται να ασφα λήσει και να ισχυροποιήσει την ψυχή μας, ώστε να μη καμφθεί την ώρα του πειρασμού.

Ο πόνος μας συγκρατεί και μας προφυλάσσει από την έπαρση και την υπερηφάνεια. Ο Από στολος Παύλος μας βεβαιώνει από προσωπική του πείρα γι' αυτό. Μας λέγει ότι ο Θεός του ε δωσε σκόλοπα, αρρώ στια, η οποία τον βασάνιζε με σκοπό να τον συγκρατεί και να τον ασφα λίζει στην ταπείνωση, γιατί υπήρχε κίνδυνος, ως αν θρωπος να επηρεασθεί από τις αποστολικές επι τυχίες και να ζημιωθεί ο ίδιος και το έργο του. (Β΄Κορ. ιβ΄7-9).

Εκτός αυτών που αναφέραμε ο Κύριος στέλλει συχνά τον πόνο, για να αυξήσει περισσότερο την αρετή των εναρέτων. Διότι ποθεί να τους ιδεί όχι απλώς καλούς αλλά τέλειους. Ο πόνος στα χέρια του Δημιουργού μας είναι το κλαδευτήρι με το οποίο ο ουράνιος γεωργός κλαδεύει τις κληματοβεργες που υπόσχονται καρπό. Το εβε βαίωσεν ο ίδιος ο Χριστός μας το βράδυ της Μ. Πέμπτης με την παραβολή της αμπέλου. Την α λήθεια αυτή την βλέπουμε μέσα στην ιστορία της Εκκλησίας, όπου οι Άγιοι και οι Μάρτυρες μέσα από τον πόνο της άσκησης, της κατοπάθειας, των διωγμών και του μαρτυρίου πέτυχαν, τις μεγαλύτερες κατακτήσεις.

«Μη κλαίε»

Ο πόνος, αδελφοί μου, δεν είναι απλή και εύκολη υπόθεση. Ο πόνος είναι δύσβατο, ανηφορικό μονοπάτι, που κάθε βήμα μας πάνω του αφήνει πίσω ίχνη αίματος. Είναι σταυρός ο πόνος. Πλην όμως είναι το καλύτερο εργαλείο στα χέρια του Θεού με το οποίο η πανσοφία του μας εξαγνίζει, μας καλλιεργεί και μας γυμνάζει, ώστε καθαροί και ολοφώτεινοι να εισέλθουμε στην ατελεύτητη χαρά και δόξα της Βασιλείας Του. Η προσευχή μας θα είναι: «Κύριε, μη εισενέγκης η μας εις πειρασμόν». Πάντα όμως η χριστιανική μας αντιμετώπιση ως είναι: «Κύριε, γεννηθήτω το θέλημά Σου»! Όσο κι αν υποφέρω, όσο και αν πονώ, έστω κι αν δεν καταλαβαίνω «γιατί», «γεννηθήτω το θέλημά σου». Έτσι η ειρήνη του Θεού στην ψυχή μας θα γλυκαίνει τον πόνο μας.

Πηγή: <http://synodoiporia.blogspot.gr/2013/10/13.html>